

פגשתני כנראה! שהיהודים ההם זקוקים יותר לרשות לא רק במילי־דעלמא אלא גם במילי דשמיא, ומשעה שלמדו על ה ה ר את השלחן ערוך שלכם, דינו איסור והיתר והלכות השחיטה שלכם, ואעפ"י שאנו ג ו י ו י ם גמורים, אעפ"כ „הרשות" היא שם הפוסק הא" הרון של היהודים. לא כן יהודי חיפה: זה לי שנה תמימה שאני מכהן פאר במחנכם ולא ראיתי שני עברים נצים ולא זכיתי אף פעם להיות רודף שלום ביניכם כמו שם בירושלם. אינכם „יהו" דים" כלל! — עכ"ל.

אומרים, שבעלי המשלחת שלנו שכתו על הודיו הזה, כשם שנהנו מהודיו של מישל קפריסין בועד העיר, וב שעת־רצון זו פתחו פיהם ונכנסו עמו בדברי שיחה על הבלדיה וספרו לו את פרשת העיריה בהיפה מא' ועד ת' את הרפתקאותיהם פורעניותם וצור תהום של אחב"י, שאעפ"י שה„רחמן" עומד בראש והכהן הנוצרי מזכירי הרי הכל יודעים, שהם רק שליחיו של מקום ואין הבלדיה נוקפת אצבע למטה אלא אם כן הכריזו עליה שם למעלה. בן אברהם ירום הודו נוהג אמנם הפשה כלפי אחב"י המתאוננים לפניו, עושה אוניו כאפרכסת לשמע את תלונותיהם ואת מרי שיחם, עונה לעימתם „אמן"

הליגה! הוא נכנס בשעה הקבועה אל החדר השתחוה לפני הספסלים הרי קים ואמר להם כדרכו: „גוטן־טאג" (צפרא טבא!), עלת על הקתדרא והרצה את הרצאתו בנחת — מעשה דייטש! — כאלו יושבים תלמידיו לפניו ונחנים מזיו תורתו. וכתום השעור ירד מעל הכמה חזר ואמר בקידה ובהשתחויה לפניהם כלומר לפני הקירות אותה „גוטן־טאג!" ויצא מן החדר. כך מת־נהג פרופיסור גרמני וכך מנהגו של מישל בריטי, ולא כמובם עמא־פזיזא, כשרוגזים על החזן אינם רוקדים „קד־שה" ומפני עוונה של הבלדיה, לא באתם לחלק לי את הכבוד האחרון לפני צאתי מכם ואני נשארתי לכדי ובדד במועדי, נין ונכד לעשרת השבטים, בין תרבושים ארומים ומצנפות לבנות. אמנם כלם אהובים וכלם חביבים עלי, כלם „עלא ראסי ועלא עיני", עוד מימי היותי סגן בירושלם וספרי ע"א ארץ ישראל יוכל להוכיח, ובכ"ז — למה אכחד? — קשה לאיש המערב להתי־אזרה וביחוד להתאזרח ביניהם.

לפסק זה רבותי לא הכיתי מכם. שש שנים עברתי בקרתא קדישא ירו שלם, הכרתי את יהודי מאה שערים ואת בתי אונגרן, את כל הראבאים הגי דילים למיניהם ויהודים כמותכם לא

בין לגדולים, ואתם סרבתם, בשל מה? — מפני דברים של מה בכך, מפני שכרטיסי ההזמנה נדפסו בלשון הגויים ולא בלשון הקדוש וע"כ היה יהודי בכל ידאח ובבל ימצא בגן „ווינדסור", וכמו בידים הרסתם מימש את יסודות הנאום שלי על האהדות השמית, מעשה ידי להתפאר, ועל עכרות כאלו שבין אדם להברו כתוב כמדומי ב„בייביל" שלכם אפילו יום הכפורים אינו מכפר.

אל תחשבו, רבותי שמבכר אני הליגה את שפת הגויים על שפתכם, כי סו"ם הלא אחיות הן וכשאני לעצמי הריני עומד על שיוון גמור בין שלש שפות הרשמיות, אחד מקרא ושנים תרגומי וראה לרבר: אחר הנאום המוצלח שלי בגן „ווינדסור" צויתי לתרגם מיד לערבית ולעברית גם יחד. כלומר: „סאזוא־סאזוא", שוח בשוה. לא זרתתי הליגה על העברית אעפ"י שידעתי שאין אפילו רגל יהודית בגן, כי הלא שמעתם כודאי את המעשה באותו הפרופיסור הגרמני — במילי דבדיחותא מביאין ראיה אפילו מגרמנים! — שתלמידיו הכריזו כנגדו שביתה (מימש כמו בסמינר המזרחי בירושלם לפני הנוכח — עזמות) ולא באו לשמע את שעורו, כסבורים אתם, שהפרופיסור הגרמני נתפעל מזה?

סטורם חזר מדרכי הגויים ושב באמונה (שלמה?) לישראל באחרית ימיו ולפיכך פנו לו שכנינו עורף, כ" דוע; וקיטרואטש שחק בהברותא יה דותא בפוטבולותא ויהי לנשיא ל„מכבי" בחיפה ובסוף ימיו פנה ערף לשליחי ישראל וישע אל חבלי הגויים ומשתיהם, אל עבד־הרחמן ראשי בלדיהתא ואל הסופתי הידוע ראשי הדתא ואל הוּמַנַת היהודים לפי נסיעתו — לא שעה.

וכה אמר להם כלומר למשלחת שלנו בחיפה: אתם העזתם לסרב לחז־מנתי בבלדיה ומקומכם נפקד במשתה התה שנערך לכבודי אף אני לא אופיע במשתה שלכם. אמנם עשיתי „מיי בעסט", כלומר השתדלתי בכל כחי לבלי לשום פדות בין ישראל וישמעאל, והי אמינו לי מיי דיר ג'נטלמן, כי אוהב אני את היהודים מימש כמו שאני אוהב את הערבים, לא פחות ולא יותר, כי הלא איש בריטי אנכי. אלא שאיני יכול למחול על כבודי. איני למדן גדול ב„היברו" כידירי סטורם, אבל יודע אנכי את הפתגם שלכם: רב שמתל על כבודי כבודו אינו מחול — מושל בריטי לא כל שכן?

אתם שליחי ישראל עברתם על לאו המור מדאורייתא וכדרכנו, שאין מסר' דרבי התשובה נחלקו.

לים כאלה. אומרים, שישנם בפריו כאלה שמכבטלים לא רק את הרפובליקה הצרפתית אלא גם את הקסריות שקדמה לה, את נפוליון הראשון. אומרים אפ"י לו שיש בינינו אנשים שעוד לא הסכימו להרם דרבנו גרשון...

וזהה כנוגע לבחירות הבלדיה שלנו, אין דרכי הליגה להתערב וכאן בן פלת בשעתו אומר אני: מה לי דגן למעשה, שלא תגע ב„חזיר" שלהם בעיריה.

ובכל זאת, כשקראתי בעתונים כי שני ה„בוגדים" דיזנגוף ואיזמוז'יק הלכו אל הקלפי, שמחתי מאד, מחמת שאיני אוהב חר כ ו ת לא בירושל בעלי הכתים אין דעת חכמים ועשרת השבטים נוהה הימנה.

בטול זה למה הוא דומה? לבטולו של אותו הרב, שהתועם על איזה שדוד, מפני שלא קבל רה"ש. הזמינוהו לחופה ולא בא. הכניסו לחופה בלעדיו. הקדור שין קדושי טעות, „אפקוהו רבנן לקידור שין מיניה" — גזר הרב. בין כך ובין כך עלה הזווג יפה. לאחר זמן נולד בן, והזמינו הרב לברית מילה. הברית איננה ברית. החליט הרב. פדיון הבן — הבן אינו בן. ברמצוה — וכן בטלו עד גמירא.

ירגיש שאיך נוגע ב„חזיר" שלו, היהו מוכן ומזומן לתת קולו לטברסקי ואד פילו למופ"סים, ולא פעם אחת אלא בשתי קלפות... גם מספר 1 טבטיה לקהל חרשת המעשה, תעשיה ומעשיה, חרים וגבעות ואפילו „מצפור ההלב" והכל ממסי הבעלי בתים, — רק בתנאי אחד קדם למעשה, שלא תגע ב„חזיר" שלהם בעיריה.

וככל זאת, כשקראתי בעתונים כי שני ה„בוגדים" דיזנגוף ואיזמוז'יק הלכו אל הקלפי, שמחתי מאד, מחמת שאיני אוהב חר כ ו ת לא בירושל בעלי הכתים אין דעת חכמים ועשרת השבטים נוהה הימנה.

בטול זה למה הוא דומה? לבטולו של אותו הרב, שהתועם על איזה שדוד, מפני שלא קבל רה"ש. הזמינוהו לחופה ולא בא. הכניסו לחופה בלעדיו. הקדור שין קדושי טעות, „אפקוהו רבנן לקידור שין מיניה" — גזר הרב. בין כך ובין כך עלה הזווג יפה. לאחר זמן נולד בן, והזמינו הרב לברית מילה. הברית איננה ברית. החליט הרב. פדיון הבן — הבן אינו בן. ברמצוה — וכן בטלו עד גמירא.

יש לך פרה, אתה נתן גם אותה. מסכים! קרא השני. יש לך מחרשה, אתה נתן אותה לכפר. מהיכא־תיתי!, נענה הפלח הפולני. יש לך חזיר, אתה נתן. לא לא, לא! צעק האבר. כיצד לא?

אני אניד לך: אין לי סוס, אין לי פלה, אין לי מחרשה אבל חזיר יש לי. אניקחיטה זו מתאימה לדעתי. לבחירות העיריה בת"א. ולהצלחת הפועלים בקלפי.

שאלו מאת יהודי אחד מהעולים החדשים, מפני מה נתן קולו לפועלים ואינו הושש מפני המסים והארנוניות, כפי הטענות של בעלי הבתים, וענה בפשטות: „בית אין לי, חנות אין לי מסים איני צריך לשלם, את זה יעשו בעלי הבתים, ומה איכפת לי אם אתן קולי לפועלים?"

אם יעלה בידך להוכיח לבותר כי כוונתך היא רק לשורו של השכן מחמת ששני דברים טובים יש בעולם: לגבות מסים — רק לא ממני, ולמות בר"ח ניסן — רק לא אני, זאם הבוהר

מבעד למסוה (שעורים בהסתכלות)

שבוע של בחירות. בחירות ל־עירית ת"א וערב בחירות לבלדיות שב שאר ארצות הקדשי, להסתדרות העובדים, לפקידים ולשאר ירקות. בקצור, בזמן האחרון נעשינו כלנו באמת לעם של „אתה בחרתנו" וא"י כלה נהפכה בהדש זה לקלפי אחת גדולה, שנכנסה בה הקליפה של הבחירות.

הואיל וכך — וצער החרוץ, כמד אמר הבריות, כ"כ גדולי אספר לכם מעשיה יפה ששמעתי מפי יחודי פור לני, והריני מכבוחכם שלא תתהרטו כלל לשמעה.

אחד ממפיצי הכולשכיות סכב בכפרי פולנית כדי להפיץ את תורתו ברכים והסביר לאבר פולני אחד את הרוקטרינה של הכולשיביום. — „יש לך סוס, אתה נתן אותו לכפר. — כן, ענה האבר.